

El desconcert de l'independentisme

Jordi Sedó

Lingüista i escriptor
www.escriptors.cat/autors/jordisedo

Si em fessin definir amb una sola paraula la situació política que ens ha deixat el desenllaç d'allò que, amb tanta il·lusió, vam anomenar *el procés*, potser escolliria *desconcert*.

Desconcert perquè encara no ens hem recuperat de la profunda desorientació que ens ha provocat. I *desconcert* també, per la terrible desbandada que s'ha produït, com en aquella filera de formigues que algú trepitja i les que queden vives corren espantades, cadascuna cap a un costat, buscant recer inútilment sense un destí concret.

Els partits independentistes ens han decebut profundament. I dic *independentistes* perquè, malgrat el seu comportament actual, encaminat estrictament a assolir uns mesquins objectius, purament electoralistes, crec sincerament que ho són, d'independentistes. Però ens han decebut perquè ens volen fer passar bou per bèstia grossa, fan veure que desobeeixen i, al final, acaten. Ens volen fer creure que faran qui sap què i després s'hi caguen a les calces.

SUPERAR EL DESCONCERT

Entenc que el sotrac ha estat molt fort i que costi refer-nos-en, però crec que, passat, ara ja, un temps suficient, haurien de començar a mirar de refer aquella disciplinada filera de formigues perquè, altrament, correm el risc d'ensulsiada total de l'edifici que vam arribar a construir, entre tots, la dècada anterior.

I la primera premissa per evitar-ho és reconèixer i assumir unes quantes coses: en primer lloc, que no hem guanyat i això vol dir que no som on érem l'any 2017 perquè el desencís s'ha emportat tota l'eufòria; en segon lloc –i això és molt important– que tampoc no ha guanyat l'adversari perquè no ha aconseguit el seu objectiu d'apagar la flama, i la societat, de moment, ha continuat votant independentisme amb més força que mai; en tercer lloc, que malgrat que no hagi guanyat, vam destapar l'olla i això ha posat en guàrdia uns enemics que disposen de tots els recursos, judicials, policials i de tota mena per fer-nos la guitza i continuar trepitjant la filera de formigues, potser fins a l'extermini i, en quart lloc, malgrat que Europa pugui renyar, en algun cas, per les formes –no tant pel fons–, la justícia espanyola, no intervindrà en favor de la reivindicació catalana i que, per tant, estem sols.

Vist, a més, que l'objectiu de l'Estat és esclafar

l'independentisme, hauríem de procurar no posar-los-ho fàcil. Perquè abastar la fita que vol l'Estat, de fet, tampoc no ho és, de fàcil. Per això, no ha guanyat encara. I aquesta és la basa que hauríem de jugar: disposem encara d'una important base social independentista i d'una clara majoria sobiranista. Malgrat això, poden aconseguir sortir-se'n, però no immediatament ni sense dificultats si sabem jugar les nostres cartes.

Ens cal actuar amb astúcia, l'única arma que tenim els oprimits i, fins ara, aquesta política de l'ara-desobeeixo-però-poc-i-ara-torno-a-obeir ens ha dut imputacions, inhabilitacions i, com és ben sabut, conseqüències penals ben lamentables. I el més greu d'això, a part de la gens negligible situació personal dels que han patit les represàlies, és la neutralització dels principals valedors de l'independentisme i la humiliació de les destitucions que han hagut de patir les nostres institucions més emblemàtiques i representatives amb un rèdit positiu tendent a zero.

PANCARTES I LLAÇOS GROCS

És evident que només amb actuacions aïllades com ara negar-se a despenjar una pancarta o un llaç groc no arribarem enlloc i, en canvi, el preu a pagar és molt alt. Només amb accions veritablement contundents presentades per totes les forces independentistes de manera conjunta per tal que no es puguin neutralitzar les unes a les altres i amb la societat civil al darrere, assolirem algun guany. Fins a quin punt, però, hi estan preparats els nostres representants? Quin és el preu que estan disposats a pagar? Atès el que es divisa en l'horitzó, ben poquet. Assistim a enceses bravates per part de tothom que, a l'hora de la veritat, queden en no-res. Tals són els casos, per exemple, dels lamentables resultats de les inhabilitacions del president Torra, del diputat Juvillà i de tants altres, que malgrat les enceses proclames i els atacs de dignitat nacional que es van arribar a produir, es van materialitzar igualment de manera inapel·lable i amb una contundència devastadora. I què en traiem? Prendre mal, la cua entre les cames i carnassa perquè entre independentistes es llencin els plats pel cap!

La política de desobediència fictícia, punyalades per l'esquena i desqualificacions constants entre forces acabarà per atipar l'electorat

Si l'objectiu prioritari d'aquests partits fos aconseguir la independència, serien capaços d'abandonar aquestes polítiques de desobediència amb recorregut de vol de colom, i actuarien, des d'un front comú, amb una estratègia compartida, pactada i basada en actuacions conjuntes que no poguessin ser contestades i, per tant, contrarestades pel partit independentista rival.

Però, si no estan disposats a fer front de manera contundent i coordinada a l'opressió a què l'Estat sotmet la voluntat majoritària dels catalans, no hi ha res a fer. Jo reconec que l'empresa és molt difícil, però això ja ho sabien quan la van iniciar. Ara, si no tenen prou coratge com per a donar la cara i mantenir el pols donant-se suport els uns als altres i deixar de fer política de partit en clau electoral, ens ho haurien de dir honestament. Ens haurien d'explicar, tots tres alhora, que ara com ara no podrà ser, que caldrà fer política autonòmica un temps més i tornar-hi amb una estratègia comuna quan les circumstàncies ens siguin més favorables. Però ens ho amaguen perquè el seu objectiu no és de servei, sinó estrictament electoralista. I ens ho amaguen –reconeguem-ho també– perquè bona part de la societat no està preparada per rebre aquest bany de realitat. Per tant, no estic segur que sabéssim estar a l'alçada d'aquest improbable atac d'honestedat dels nostres representants.

EL ROL IMPRESCINDIBLE DE LA SOCIETAT

Què hauria de fer, doncs, la societat per estar a l'alçada? Crec que tindria dues opcions que podrien ser excloents o consecutives: la primera, acceptar l'opció descrita i continuar donant suport electoral a unes forces que haurien tingut el coratge de superar la política de partit per treballar conjuntament i de ser prou honestes amb el seu electorat per confessar una retirada temporal amb sincera voluntat de tornar-hi. La segona, no acceptar aquestes condicions, retirar la confiança als tres partits actuals i concedir-la a noves forces polítiques independentistes alternatives que substituïssin les que tenim avui i que estiguessin disposades a plantar cara d'una manera més contundent i a assumir-ne les conseqüències penals, administratives i de tot tipus.

Naturalment, la societat civil i les associacions independentistes que l'aglutinen també haurien de preguntar-se què estan disposades a fer i haurien de treballar paral·lelament sense esperar que els polítics, tots sols, fossin capaços de resoldre-ho tot. En aquest sentit, aplaudeixo les accions judicials que han engegat les famílies de l'escola de Canet, afectades per la sentència del 25% en castellà, que no es queden quietes, sinó que també planten cara. Aquell "*apreteu!*" (sic) del president Torra, pertinent des de la societat civil, gens des de la presidència. L'activisme i la desobediència són armes de la societat civil. El poder les ha de fer servir només en casos límit i amb la seguretat que seran útils.

En qualsevol cas, ja es veu que la solució no passa per la immediatesa. En canvi, per on sí que passa de manera ineludible és per continuar mantenint i, si pot ser, augmentar el suport electoral a l'independentisme, a través dels partits avui amb representació parlamentària o d'altres d'emergents o de nova creació.

Però aquesta política de desobediència fictícia, punyalades per l'esquena i desqualificacions constants entre forces de signe similar acabarà per atipar l'electorat, que podria acabar retirant-se. Una part, deixant de votar i una altra, caient en braços de socialistes, comuns i partits catalanistes marginals, cosa que conduiria irremediablement a la mort de l'auge de l'independentisme. I seria una llàstima que, després de tant com ha costat i del preu pagat, la cosa quedés en no res.

Pensem-hi perquè els nostres polítics hi tenen molt a dir. Però siguem conscients que l'última paraula, la té la societat. O és que ja no ens creiem –tant que vam arribar a repetir-ho!– que els carrers seran sempre nostres?